

Warszawa, dnia 2019-05-17

**MINISTERSTWO ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI**

Sekretarz Stanu
Tadeusz Romańczuk

Znak sprawy: RR.pz.071.2.34.2018

Pan
Andrzej Danielak
Polski Związek Zrzeszeń Hodowców
i Producentów Drobiu
ul. Al. Jerozolimskie 11/19 lok. 52
00-508 Warszawa

W nawiązaniu do dotychczasowej korespondencji, w sprawach dotyczących sektora mięsa drobiowego, przedkładałam stanowisko dotyczące poniższych pytań, postulatów oraz stwierdzeń:

- 1. *Ministerstwo nie dysponuje danymi na temat produkcji drobiarskiej w Polsce.***
- 2. *W jaki sposób Ministerstwo planuje wejść w posiadanie rzetelnych informacji o produkcji drobiarskiej w jak najkrótszym czasie? Jaki to będzie czas?***

Zgodnie z art. 13 ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 649), Prezes Głównego Urzędu Statystycznego udostępniania organom administracji rządowej i jednostkom samorządu terytorialnego dane dotyczące realizowanych przez nie zadań. Wyniki badań statystycznych prowadzonych przez GUS, mają charakter oficjalnych danych statystycznych i w obszarze produkcji drobiarskiej, takimi danymi posługuje się Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi. W 2017 r. produkcja żywca rzeźnego wg. GUS wyniosła 3307 tys. ton. W przeliczeniu na mięso (w wbc) wyniosła 2316 tys. ton.

W zakresie szacunków czy prognoz dotyczących produkcji drobiarskiej, Ministerstwo współpracuje z instytucjami państwowymi, między innymi z Instytutem Ekonomiki Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej – Państwowym Instytutem Badawczym (IERiGŻ) czy Krajowym Ośrodkiem Wsparcia Rolnictwa, które wykorzystują dane GUS.

Jednocześnie należy mieć na uwadze, że IERiGŻ przedstawiając w półroczniku „Rynek drobiu i jaj Stan i perspektywy” bilans mięsa drobiowego i produktów (w wadze produktu) obejmujący: produkcję, import, podaż, eksport, zużycie w kraju, uwzględnia wyższą wydajność rzeźną drobiu niż

przyjmuje GUS.

3. Ministerstwo jest zamknięte na fakt importu mięsa drobiowego do Europy z Brazylii oraz Ukrainy.

Import do Polski mięsa drobiowego zwiększył się z ok. 59 tys. ton w 2017 r. do ok. 73 tys. ton w 2018 r., tj. o prawie 25%. Stanowi to 2,7% wielkości krajowej produkcji, co nie powinno zagrażać rozwojowi sektora. Niewielki import mięsa drobiowego w II i III kwartale 2017 r. miał miejsce z Brazylii. Jego łączna wielkość wyniosła 193,5 tony. W czwartym kwartale 2017 r. import z Brazylii został zawieszony. W następstwie wykrycia niedozwolonych substancji w mięsie drobiowym pochodzącym z tego kraju a także fałszowania dokumentów przewozowych przez brazylijskich eksporterów, UE wprowadziła zakaz importu drobiu z Brazylii na całym obszarze Wspólnoty. W wyniku tego w krótkim okresie na rynku unijnym powstała luka podażowa. Polska posiadająca duże przewagi konkurencyjne wobec innych państw członkowskich, zwiększyła sprzedaż drobiu na jednolitym rynku europejskim wykorzystując dobrą koniunkturę. Stało się to przyczyną odwrócenia spadkowej tendencji cen skupu drobiu rzeźnego występującej w latach 2014-2016 i niewielkiego ich wzrostu w latach 2017 i 2018.

Z Ukrainy w 2017 r. sprowadzono ok. 3,2 tys. ton mięsa drobiowego, co stanowiło 5,4% całego importu. W 2018 r. import z Ukrainy zwiększył się do ok. 22,9 tys. ton. Pomimo, że ilość taka stanowiła ok. 31% całego importu, to nadal nie przekraczała 1% krajowej produkcji.

Analizując rynek mięsa drobiowego w całej UE należy stwierdzić, że UE jako ugrupowanie jest samowystarczalna w produkcji tego mięsa, która rozwija się nieco szybciej niż konsumpcja. Jednak to konsumpcja jest głównym czynnikiem sprawczym wzrostu produkcji. Obroty handlu zagranicznego drobiem mają zdecydowanie mniejsze znaczenie niż na polskim rynku. Import spoza Wspólnoty jest raczej stabilny i ma niewielki udział w podaży wewnętrznej. Dzieje się tak dlatego, że jest on w dużej mierze regulowany kwotami taryfowymi o preferencyjnych stawkach celnych. Przekroczenie kwot powoduje natychmiastowy automatyczny wzrost obciążeń celnych na granicy UE dzięki czemu eksport do Wspólnoty staje się zasadniczo nieopłacalny. Z kolei eksport mięsa drobiowego z UE do krajów trzecich przyczynia się do zagospodarowania nadwyżki podaży ponad potrzebami własnej konsumpcji. Długookresowa tendencja rozwojowa produkcji oraz konsumpcji mięsa drobiowego w UE jest wyraźnie wzrostowa, natomiast import i eksport zewnętrzny wykazują raczej stabilizację przez co ich udział w całkowitej podaży tego mięsa zmniejsza się.

4. Jakie wykonaliśmy jako Polska działania, aby zablokować zwiększenie kontyngentu na 2019 r. mięsa drobiowego do Europy przez Ukrainę, Brazylię i Chiny? W jaki sposób planujemy jako kraj członkowski sprawować nadzór nad jakością mięsa trafiającego na rynek unijny?

Zgodnie z postanowieniami Traktatu o funkcjonowaniu UE (TFUE), wspólna polityka handlowa, w tym negocjowanie umów handlowych z krajami trzecimi, leży w gestii Komisji Europejskiej (wyniki negocjacji podlegają zatwierdzeniu przez Radę UE oraz Parlament Europejski, a umowy stowarzyszeniowe podlegają też ratyfikacji przez wszystkie państwa członkowskie). Zasadniczo kraje członkowskie nie uczestniczą w takich negocjacjach, natomiast KE jest zobowiązana do konsultowania się z nimi w ramach posiedzeń stosownych instytucji UE (przede wszystkim Komitetu Polityki Handlowej). Rada UE zatwierdza również mandat i dyrektywy negocjacyjne dla KE.

Wysokość cel w imporcie wszystkich towarów, w tym mięsa drobiowego, z Ukrainy regulowana jest Umową o Pogłębionej i Kompleksowej Strefie Wolnego Handlu (DCFTA), będącej częścią Układu o Stowarzyszeniu między UE a Ukrainą. W ramach DCFTA UE ograniczyła liberalizację w postaci eliminacji cel, w imporcie z Ukrainy mięsa drobiowego, poprzez ustanowienie dwóch kontyngentów taryfowych (TRQ) w wysokości 20 tys. ton oraz w wysokości rosnącej do 20 tys. ton (obecnie 18 400 t). Import w ramach TRQ jest zwolniony z opłat celnych, natomiast import przekraczający TRQ podlega stawkom celnym wg klauzuli największego uprzywilejowania (KNU), których wysokość, w zależności od linii taryfowej, waha się w granicach 18,7 - 128,3 EUR/100kg. Ww. kontyngentami taryfowymi, ograniczającymi liberalizację, nie zostały objęte niektóre linie taryfowe mięsa drobiowego, co oznacza, że import mięsa drobiowego klasyfikowanego w tych liniach (m.in. 0207 13 70 i 0207 14 70) podlega pełnej liberalizacji taryfowej bez ograniczeń kwotowych.

W dyskusjach na forum Komitetu Polityki Handlowej, Polska, na wniosek MRiRW, prezentowała następujące propozycje zmian projektu mandatu negocjacyjnego KE:

- Przy renegotjacji umowy DCFTA, KE powinna podjąć próbę wpisania do umowy postanowień o klauzuli ochronnej (instrument umożliwiający czasowe wycofanie preferencji w razie nadmiernego importu). Polska wnioskowała o wpisanie takiego instrumentu w czasie, gdy umowa była negocjowana, ale nie było to wówczas uwzględnione.
- Należy rozważyć inne opcje niż zwiększenie kontyngentu na mięso drobiowe (np. poprzez zaoferowanie stronie ukraińskiej rekompensaty w postaci koncesji taryfowych na inne, mniej wrażliwe, produkty). Gdyby okazało się to niemożliwe, należy wybrać taką metodologię wyliczania wzrostu TRQ, aby był on możliwie najmniejszy.
- Celem ograniczenia ryzyka powtórzenia się sytuacji gwałtownego wzrostu importu mięsa drobiowego z Ukrainy w przyszłości, oprócz pozycji 0207 13 70 oraz 0207 14 70, do TRQ należy włączyć również linię taryfową 0207 11 10 (mięso kurze, niecięte na kawałki, świeże lub schłodzone, znane jako „kurczaki 83 %”), której import z Ukrainy obecnie jest również w pełni zliberalizowany (bez ograniczeń ilościowych).
- Ukraina powinna wdrożyć bez opóźnień uzgodniony z UE harmonogram dostosowania swoich przepisów SPS oraz w dziedzinie dobrostanu zwierząt z regulacjami UE. Strategia

ww. dostosowań została uzgodniona między UE i Ukrainą i zawarta w załączniku do Umowy o Stowarzyszeniu.

- Polska poparła propozycje Francji, aby uwzględnić podział TRQ na mięso świeże lub chłodzone, oraz mięso mrożone, biorąc pod uwagę, że wzrasta przede wszystkim import mięsa świeżego i chłodzonego.

Ww. postulaty nie zostały przez KE uwzględnione, aczkolwiek KE zobowiązała się do przekazania państwom członkowskim informacji na temat wywiązywania się Ukrainy ze zobowiązań, dot. harmonizacji przepisów SPS oraz w zakresie dobrostanu zwierząt, z prawem UE.

Ostatecznie KE wynegocjowała z Ukrainą porozumienie w formie wymiany listów, które po ratyfikacji przez obie strony oznaczać będzie zmianę umowy stowarzyszeniowej Ukrainy z UE. Porozumienie to obejmuje włączenie niestandardowych kawałków z kurczaków (CN 0207 13 70 i 0207 14 70) do TRQ, powiększonego o 50 tys. t. Po przekroczeniu przez import powiększonego TRQ będzie miał miejsce automatyczny powrót do stawek celnych KNU (erga omnes). Aby ww. porozumienie weszło w życie musi zostać zatwierdzone przez obie strony. Do czasu zatwierdzenia import mięsa drobiowego z Ukrainy odbywa się na dotychczasowych zasadach. Z danych za pierwsze miesiące br. wynika, że import z Ukrainy do UE niestandardowych kawałków z kurczaków jest nadal wysoki. Dlatego też Polska wnioskowała o zaliczenie importu dokonanego do momentu wejścia w życie porozumienia do wykorzystania TRQ. KE nie zaakceptowała tego postulatu, przyjmując zasadę, iż w momencie wejścia w życie porozumienia wielkość powiększonego TRQ zostanie zredukowana proporcjonalnie do upływu czasu (pro rata basis).

Ostatnie negocjacje z Brazylią w sprawie kwot taryfowych WTO na mięso drobiowe związane były z rozszerzeniem UE o Chorwację – reguły WTO zobowiązywały UE do udzielenia partnerom w WTO rekompensat ze względu na podwyższenie stawek celnych w dostępie do rynku Chorwacji po akcesji tego kraju do UE i przyjęciu unijnej taryfy celnej. Negocjacje z Brazylią zakończyły się zawarciem, w 2017 r., porozumienia, na mocy którego UE zwiększyła istniejące kontyngenty WTO dla Brazylii o 4766 ton dla linii taryfowych 0207.14.10, 0207.14.50 i 0207.14.70, oraz o 610 ton dla linii 0207.27.10, 0207.27.20 i 0207.27.80.

W negocjacjach umowy o wolnym handlu, prowadzonych obecnie przez KE z ugrupowaniem Mercosur (którego członkiem jest Brazylia), Polska zwraca uwagę na wysoką wrażliwość rynku mięsa drobiowego oraz postuluje jego całkowite lub częściowe (TRQ, niepełna redukcja stawek celnych) wyłączenie z liberalizacji warunków importu. Polska postuluje też uwarunkowanie ew. ograniczonych koncesji dla Mercosuru przestrzeganiem standardów w zakresie dobrostanu zwierząt, jak również uwzględnienie w zapisach umowy bilateralnej klauzuli ochronnej, odnoszącej się do sektora rolnego, umożliwiającej czasowe wycofanie preferencji w przypadku zagrożenia ze strony importu dla stabilności poszczególnych rynków rolnych.

Konieczność negocjowania porozumienia z Chinami wynikała z przegranej przez UE sporu w WTO. Chiny zaskarżyły do WTO decyzję UE o nieuwzględnieniu strony chińskiej w negocjacjach, prowadzonych w WTO w 2007 i 2009 r., w związku z podwyższeniem stawek celnych, jakiego UE dokonała w swojej liście koncesji do WTO na solone mięso drobiowe i niektóre przetwory drobiowe. Zgodnie z regułami WTO, po zmianie koncesji, każdy członek tej organizacji jest zobowiązany do przystąpienia do negocjacji, celem zrekompensowania podwyższenia cel, z innymi krajami, które w danym segmencie rynku mają znaczący udział w handlu i zgłoszą odpowiedni wniosek. UE podjęła takie negocjacje z niektórymi partnerami, m.in. z Brazylią, uznając ich prawo do negocjacji i rekompensaty, odrzucając jednocześnie wniosek Chin.

Chiny nie zaakceptowały odmowy podjęcia negocjacji i zaskarżyły decyzję UE do sądu WTO. Proces rozpoczął się w 2015 roku. Chiny argumentowały m.in., że nie miały znaczącego udziału w imporcie, ponieważ UE utrzymywała zakaz importu z Chin ze względów SPS. W procesie, UE wnioskowała o całkowite odrzucenie żądań Chin.

W marcu 2017 roku panel WTO uznał słuszność niektórych zastrzeżeń Chin, co w praktyce oznaczało nakazanie podjęcia negocjacji z Chinami. W wyniku negocjacji, zakończonych w 2018 r., zawarto porozumienie, zgodnie z którym otwarte zostaną dodatkowe kontyngenty taryfowe (TRQ) w wysokości 6060 ton dla linii taryfowej 1602.3929, z czego na import z Chin przypadnie 6000 ton, oraz 660 ton dla linii taryfowej 1602.3985 (obie linie dotyczą przetworzonego mięsa z kaczek, gęsi), z czego dla Chin przypada 600 ton. W ramach tych TRQ cło wynosić będzie 10.9%. Dodatkowo ustala się TRQ dostępne dla wszystkich krajów (*erga omnes*), w wysokości 5000 ton dla linii taryfowej 1602.3219 (przetworzone mięso drobiowe) ze stawką celną 8%.

Zgodnie z regułami WTO, w zaistniałej sytuacji przegranej sporu, brak podjęcia przez UE rozmów z Chinami i osiągnięcia porozumienia groził uzyskaniem przez Chiny prawa do nałożenia cel retaliacyjnych (odwetowych) na wybrany import z UE.

Organy Inspekcji Weterynaryjnej sprawują nadzór urzędowy m.in. nad przywozem do UE produktów pochodzenia zwierzęcego, w tym mięsa drobiowego przeznaczonego do spożycia przez ludzi, w celu zapewnienia ochrony zdrowia publicznego. Nadzór ten jest sprawowany zgodnie z przepisami obowiązującymi w całej UE w odniesieniu do zasad przeprowadzania weterynaryjnej kontroli granicznej. Nie obejmuje on zakresu warunków jakościowych. Dotyczy on wyłącznie zdrowotności produktów dostarczanych na rynek w odniesieniu do zdrowia konsumenta oraz zdrowia zwierząt.

Kontrole graniczne przeprowadzane przez urzędowych lekarzy weterynarii w posterunkach weterynaryjnej kontroli granicznej obejmują 100% przesyłek mięsa drobiowego wprowadzanego w procedurze importu. Kontrolowana jest zarówno dokumentacja towarzysząca przesyłkom, w tym w szczególności świadectwa zdrowia, ponadto kontroluje się oznakowanie towaru, warunki transportu oraz w 50% przesyłek parametry organoleptyczne podczas kontroli fizycznej. Zgodnie z wytycznymi *Krajowego Planu Badań Kontrolnych substancji niedozwolonych, pozostałości chemicznych,*

biologicznych, produktów leczniczych oraz skażeń promieniotwórczych w produktach pochodzenia zwierzęcego przywożonych z krajów trzecich do Unii Europejskiej pobierane są również próby do badań laboratoryjnych w kierunku ww. pozostałości.

W przypadku stwierdzonych nieprawidłowości odsetek przesyłek poddawanych kontroli fizycznej można zwiększyć zgodnie z analizą ryzyka.

Kontrolę jakości handlowej mięsa drobiowego przeprowadzaną przez Inspekcję Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych, przedstawiono w pkt 6.

5. Jakie wykonujemy działania, aby wyeliminować nieuczciwą konkurencję na rynku unijnym? Dlaczego wewnątrzwspólnotowe przepisy nakładają masę wymagań, restrykcji żywieniowych, opieki weterynaryjnej itp. na nasze hodowle, a wpuszczamy do siebie mięso wytworzone bez żadnych praktycznie nadzorów?

Produkty wwożone do UE mogą pochodzić jedynie z zatwierdzonych krajów oraz zakładów, które uzyskały uprawnienia eksportowe do UE i zostały wprowadzone na listę zakładów publikowaną przez DG SANTE. Procedura zatwierdzająca i weryfikacja spełnienia standardów unijnych jest prowadzona przez służby Komisji Europejskiej. System nadzoru w kraju trzecim podlega okresowej ocenie podczas audytów kontrolnych KE, a wykonanie zaleceń pokontrolnych jest również monitorowane na tym samym szczeblu.

Każdorazowo spełnienie wymagań przywozowych jest poświadczane w dokumentacji weterynaryjnej według warunków określonych w prawie UE.

6. Jakie dokumenty jakościowe muszą towarzyszyć transportowi mięsa z Brazylii, Chin i Ukrainy oraz jakie parametry mięsa są badane podczas kontroli przyjęcia? Czy badana jest każda dostawa?

Dokumentacja weterynaryjna towarzysząca przesyłkom mięsa drobiowego czyli świadectwa zdrowia są wystawiane przez upoważnionego urzędowego lekarza weterynarii w kraju pochodzenia według jednolitego wzoru określonego w prawodawstwie UE¹. Zawarte w świadectwach warunki przywozowe nie dotyczą jakości produktu. Poświadczenie zdrowotności odnosi się do aspektów zdrowia i dobrostanu zwierząt oraz bezpieczeństwa konsumenta.

Kontrole prowadzone na granicy zewnętrznej UE zostały opisane w odpowiedzi na pkt 4.

Kontrolę jakości handlowej mięsa drobiowego, w tym również pochodzącego z importu przeprowadza Inspekcja Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych (JHARS) zgodnie z ustawą z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2164 ze zm.).

¹ ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 798/2008 z dnia 8 sierpnia 2008 r. ustanawiające wykaz państw trzecich, terytoriów, stref lub grup, z których dopuszczalny jest przywóz do i tranzyt przez terytorium Wspólnoty drobiu i produktów drobiowych oraz wymogów dotyczących świadectw weterynaryjnych

Wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli w przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania oraz dodatkowe wymagania dotyczące tych artykułów, jeżeli ich spełnienie zostało zadeklarowane przez producenta.

Kontrola jakości handlowej mięsa drobiowego dotyczy spełnienia wymagań określonych w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 543/2008 z dnia 16 czerwca 2008 r. wprowadzającym szczegółowe przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w sprawie niektórych norm handlowych w odniesieniu do mięsa drobiowego (Dz. U. L 157 z 17.06.2008 r., s. 46 ze zm.).

Kontrole Inspekcji JHARS mogą obejmować m.in.:

- sprawdzenie dokumentów umożliwiających identyfikację artykułu rolno-spożywczego, atestów jakościowych, wyników badań laboratoryjnych oraz innych dokumentów świadczących o jego jakości handlowej,
- sprawdzenie opakowania, oznakowania, prezentacji artykułu rolno-spożywczego oraz warunków przechowywania towaru i jego transportu,
- oględziny artykułu rolno-spożywczego,
- pobranie próbek i wykonanie badań laboratoryjnych.

Kontrole te przeprowadzane są zgodnie z wymaganiami Rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 18 stycznia 2013 roku w sprawie wykazu artykułów rolno-spożywczych przywożonych z zagranicy oraz ich minimalnych ilości podlegających kontroli jakości handlowej (Dz. U. z 2018 r., poz. 1449).

Artykuły rolno-spożywcze przywożone z państw niebędących członkami Unii Europejskiej z wyłączeniem państw Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) mogą być dopuszczone do obrotu w rozumieniu przepisów prawa celnego, pod warunkiem przeprowadzenia kontroli jakości handlowej przez organ Inspekcji Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych. Organem Inspekcji JHARS będzie Wojewódzki Inspektor JHARS właściwy miejscowo dla miejsca prowadzenia kontroli granicznej.

Po przeprowadzeniu kontroli jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych importowanych z zagranicy wydawany jest Protokół kontroli jakości handlowej artykułów rolno - spożywczych przywożonych z zagranicy.

W przypadku stwierdzenia niewłaściwej jakości handlowej, organ Inspekcji JHARS w drodze decyzji, zakazuje wprowadzenia artykułu rolno-spożywczego do obrotu.

W ramach kontroli realizowanych przez Inspekcję JHARS sprawdzane jest również oznakowanie mięsa drobiowego informacją dotyczącą kraju pochodzenia zgodnie z wymaganiami określonymi w rozporządzeniu Wykonawczym Komisji (UE) nr 1337/2013 z dnia 13 grudnia 2013 r. ustanawiającym zasady stosowania rozporządzenia (UE) nr 1169/2011 Parlamentu Europejskiego

i Rady w odniesieniu do wskazania kraju pochodzenia lub miejsca pochodzenia świeżego, schłodzonego i zamrożonego mięsa ze świń, z owiec, kóz i drobiu (Dz. U. L 335 z 14.12.2013, str. 19).

7. Jakie wymagania musi spełnić zakład ubojowy w Brazylii aby został dopuszczony do sprzedaży mięsa drobiowego na rynek unijny? W jaki sposób odbywa się proces aplikacji?

Wszystkie zakłady w krajach trzecich przed uzyskaniem uprawnień eksportowych do UE, muszą spełnić wymagania w zakresie higieny produktów spożywczych danego sektora, zgodnie z zapisami tzw. pakietu higienicznego, ze szczególnym uwzględnieniem Załącznika III rozporządzenia (WE) 853/2004. Gwarancje w tym zakresie wraz z listą zakładów są przekazywane przez właściwe władze kraju trzeciego bezpośrednio do Komisji Europejskiej. Listy zakładów, z których jest dozwolony przywóz, są sporządzane i uaktualniane zgodnie z art. 12 rozporządzenia (WE) 854/2004, m.in. lista ta jest przekazywana państwom członkowskim do konsultacji. W przypadku braku uzasadnionych zastrzeżeń w terminie 20 dni roboczych od otrzymania notyfikacji Komisji, wniosek kraju trzeciego zostaje przyjęty, zakłady umieszczone na liście, a przywóz jest dopuszczony w ciągu 10 dni roboczych od dnia następującego po dniu podania tego do wiadomości publicznej przez Komisję na stronie DG SANTE.

8. Jakie ilości mięsa drobiowego pochodzącego z Brazylii zostały odprawione w całej UE w okresach:

- I; II; III; IV kwartał 2017 r.;
- I; II; III kwartał 2018 r.;
- Październik i listopad 2018 r.

Według danych Komisji Europejskiej, w 2017 r. import mięsa drobiowego z Brazylii do UE wyniósł 401, 6 tys. ton, w okresie I-IX 2018 r. 217,8 tys. ton, a w okresie X-XI 2018 r. 62,54 tys. ton.

9. Brak ujednolicenia współpracy na rynku drobiarskim.

Organizacje producentów i ich zrzeszenia mogą pełnić znaczącą rolę w koncentracji podaży, poprawie wprowadzania do obrotu, planowania i dostosowywania produkcji do popytu oraz optymalizacji kosztów produkcji i stabilizacji cen producenta. Natomiast organizacje międzybranżowe mogą pełnić ważną rolę w rozwoju właściwej współpracy między podmiotami łańcucha dostaw.

Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi podejmuje na poziomie krajowym szereg działań, w tym legislacyjnych, ukierunkowanych na właściwe relacje w łańcuchu dostaw żywności, obejmujących również wystąpienia do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z wnioskami o zbadanie, czy na rynku nie występuje stosowanie cen dumpingowych oraz nieuczciwa konkurencja.

11 grudnia 2018 r. weszły w życie przepisy ustawy z dnia 15 grudnia 2016 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwemu wykorzystywaniu przewagi kontraktowej w obrocie produktami rolnymi

i spożywczymi (Dz.U. 2017 poz. 67 z późn. zm.), które zniosły limity dotyczące wartości obrotów pomiędzy dostawcą a nabywcą oraz obrotu strony, która stosowała praktykę nieuczciwie wykorzystującą przewagę kontraktową. Tym samym ustawa ma zastosowanie do wszystkich podmiotów łańcucha żywnościowego. Ponadto poszerzono krąg podmiotów uprawnionych do zgłoszenia zawiadomienia o podejrzeniu stosowania nieuczciwych praktyk handlowych w łańcuchu dostaw żywności, tak aby każdy mógł złożyć zawiadomienie oraz zapewniono anonimowość stronie skarżącej. Organem właściwym w sprawach praktyk nieuczciwie wykorzystujących przewagę kontraktową jest Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Wzmocnieniu pozycji producenta rolnego w łańcuchu dostaw służy wymóg zawarcia umowy pomiędzy producentem produktów rolnych, a pierwszym nabywcą. Obowiązek ten zawarty jest w przepisach ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o organizacji niektórych rynków rolnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1006 z późn. zm.) wdrożonych na podstawie przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającego wspólną organizację rynków produktów rolnych. Obowiązek zawarcia ww. umowy dotyczy sektorów produktów rolnych: zboża, burak cukrowy, mleko surowe, chmiel, len i konopie, owoce i warzywa, tytoń, wołowina i cielęcina, wieprzowina, baranina i kozina, jaja, mięso drobiowe. W 2018 r. w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi, przy współpracy partnerów społecznych oraz instytucji rządowych, został opracowany wzór przykładowej umowy kontraktacji, która zawierana jest pomiędzy producentem rolnym a odbiorcą produktu. Wzór umowy ma charakter uniwersalny – może być zastosowany do wszystkich produktów rolnych. Zawiera on postanowienia regulujące stosunki między stronami w zakresie m.in. jakości produktów rolnych, warunków realizacji umowy i terminów dostaw, procedury płatności, kar umownych oraz siły wyższej takiej jak np.: niekorzystne warunki pogodowe niebędące klęskami żywiołowymi.

- 10. Czy działania podejmowane w odniesieniu do poprawy branży drobiarskiej dotyczyły będą tylko hodowców czy również średniej wielkości zakłady ubojowe?**
- 11. Dlaczego mówi się o pomocy finansowej tylko dla małych rodzinnych gospodarstw próbując stworzyć ich definicję jako początek do podejmowania działań pomocowych?**
- 12. Dlaczego skupiamy się na hodowcach wolnorynkowych, którzy nie są związani umową długoterminową z żadnym z zakładów ubojowych?**
- 13. Czy podejmowane działania będą dotyczyły całej grupy polskich producentów drobiu – czyli wszystkich polskich hodowców i polskie ubojnie czy tylko wybrane grupy?**
- 14. Czy Minister Rolnictwa ma w ogóle koncepcję na poprawę sytuacji drobiarskiej czy dopiero będą się one tworzyły i znając życie „umrą śmiercią naturalną” w przypadku ewentualnej poprawy w branży?**

Zasady organizacji rynków rolnych, obejmujące również środki wyjątkowe skierowane do sektora mięsa drobiowego, są uregulowane w przepisach rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady

(UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającego wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (Dz. Urz. UE L 347 z 20.12.2013, str. 671, z późn. zm.).

- **Środki przeciwdziałania zakłóceniom na rynku** – art. 219 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013.

Środki te mają na celu sprawne i skuteczne reagowanie na zagrożenie wystąpienia zakłóceń na rynku wewnętrznym, spowodowanych znaczącym wzrostem lub spadkiem cen. Komisja Europejska jest uprawniona do przyjmowania, w drodze stosownych aktów prawnych, niezbędnych środków służących przeciwdziałaniu takiej sytuacji na rynku. Środki te mogą być stosowane jedynie w niezbędnym zakresie i czasie w celu przeciwdziałania zakłóceniom na rynku lub zagrożeniu takimi zakłóceniami.

- **Środki dotyczące chorób zwierząt i utraty zaufania konsumentów spowodowanej zagrożeniami dla zdrowia ludzi, zdrowia zwierząt lub zdrowia roślin**

– art. 220 ust. 1 pkt a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013.

Na wniosek zainteresowanego kraju członkowskiego, Komisja może przyjmować akty wykonawcze przyjmujące nadzwyczajne środki wsparcia rynku dotkniętego trudnościami w celu uwzględnienia ograniczeń dla handlu wewnątrz Unii i z państwami trzecimi, które to ograniczenia mogą wynikać ze stosowania środków zwalczania rozprzestrzeniania się chorób zwierząt. Pomoc polega głównie na rekompensowaniu udokumentowanych strat, poniesionych przez producentów.

– art. 220 ust. 1 pkt b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013.

W przypadku poważnych zakłóceń na rynku bezpośrednio związanych z utratą zaufania konsumentów spowodowaną zagrożeniami dla zdrowia ludzi, zdrowia zwierząt lub zdrowia roślin oraz ryzykiem chorób, Komisja może przyjmować akty wykonawcze przyjmujące nadzwyczajne środki wsparcia rynku dotkniętego trudnościami.

- **Środki rozwiązywania szczególnych problemów** – art. 221 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013.

Komisja może przyjąć niezbędne i uzasadnione środki nadzwyczajne w celu rozwiązania szczególnych problemów na danym rynku. Środki te mogą wprowadzać odstępstwo od przepisów niniejszego rozporządzenia tylko w zakresie oraz na okres, jaki jest absolutnie niezbędny. Komisja przyjmuje powyższe środki jeżeli nie jest możliwe przyjęcie wymaganych środków nadzwyczajnych zgodnie z art. 219 lub 220 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013.

Aktualnie, Komisja Europejska nie podejmuje żadnych środków wyjątkowych kierowanych do sektora mięsa drobiowego.

15. Pierwszym punktem porządkowania rynku drobiu winno być obowiązkowe znakowanie nie tylko mięsa lecz również jego przetworów. Znakowanie mięsa w zakresie pochodzenia (kraj pochodzenia) także dotyczyć to winno przetworzonych produktów drobiowych np. wędlin itp.

Obowiązujące przepisy z zakresu prawa żywnościowego (rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady UE nr 1169/2011), zapewniają, że każdemu środkowi spożywczemu przeznaczonemu do dostarczenia konsumentowi finalnemu lub do zakładów żywienia zbiorowego towarzyszą informacje na temat żywności.

Informacje na temat żywności nie mogą wprowadzać w błąd konsumentów co do właściwości środka spożywczego, a w szczególności co do jego charakteru, tożsamości, właściwości, składu, ilości, trwałości, kraju lub miejsca pochodzenia, metod wytwarzania lub produkcji.

Informacje na opakowaniu muszą być umieszczone w widocznym miejscu w taki sposób, aby były wyraźne, czytelne oraz nieusuwalne (w normalnych warunkach użytkowania). Nie mogą być w żaden sposób ukryte, zasłonięte, pomniejszone ani przerywane jakimikolwiek innymi nadrukami, ilustracjami czy innym materiałem. Wysokość czcionki użyta do prezentacji informacji na opakowaniach nie może być mniejsza niż 1,2 mm. Tylko na bardzo małych opakowaniach, gdzie największa powierzchnia do umieszczenia informacji jest mniejsza niż 80 cm² wysokość czcionki może wynosić nie mniej niż 0,9 mm.

Na podstawie przepisów rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 1337/2013 świeże, schłodzone i zamrożone mięso o kodzie CN Ex 0207 z drobiu objętego pozycją CN 0105 - ptactwo z gatunku Gallus domesticus, kaczki, gęsi, indyki i perliczki oferowane konsumentom w opakowaniach, musi być oznakowane informacją o kraju/miejscu pochodzenia.

Zgodnie z przepisami rozporządzenia informacja - „Pochodzenie: (nazwa państwa członkowskiego lub państwa trzeciego)” może być umieszczona w oznakowaniu tylko w sytuacji, gdy podmiot działający na rynku spożywczym w zadowalający sposób udowodni właściwemu organowi, że mięso uzyskano ze zwierząt urodzonych, chowanych i poddanych ubojowi w jednym państwie członkowskim lub w jednym państwie trzecim.

Jeżeli chów i ubój zwierzęcia odbywały się w różnych krajach w oznakowaniu należy przedstawić odpowiednie komunikaty, tj.:

- „Miejsce chowu: (nazwa państwa członkowskiego lub państwa trzeciego)”, zgodnie z kryteriami przedstawionymi w rozporządzeniu (UE) nr 1337/2013, oraz
- „Miejsce uboju: (nazwa państwa członkowskiego lub państwa trzeciego)”;

Takie same informacje muszą być przekazywane konsumentom w miejscu sprzedaży ww. mięs bez opakowań - „na wagę”. Wymóg taki został wprowadzony przepisami rozporządzenia Ministra

Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 23 grudnia 2014 r. w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych.

Zgodnie z przepisami rozporządzenia UE nr 1169/2011, każdy producent może dobrowolnie podawać informację o pochodzeniu składników produktów, pod warunkiem, że będzie to informacja niewprowadzająca konsumenta w błąd.

Niezależnie od tego, w związku z przepisami rozporządzenia 1169/2011, Komisja Europejska przygotowała sprawozdania opracowane na podstawie informacji uzyskanych ze wszystkich państw członkowskich, odnośnie do obowiązkowego wskazywania kraju pochodzenia lub miejsca pochodzenia mleka i produktów mleczarskich oraz pewnych rodzajów mięsa, żywności nieprzetworzonej, produktów jednoskładnikowych oraz składników, które stanowią ponad 50% danego rodzaju żywności. Ze sprawozdań KE wynika, że w większości przypadków konsumenci byłiby zadowoleni z otrzymywania informacji o kraju pochodzenia wszystkich poddawanych ocenie produktów.

Jednocześnie wskazano na niechęć konsumentów do płacenia większej ceny za produkty, ze względu na koszty generowane przez system identyfikowania kraju pochodzenia i zmianę opakowań. Wyższe koszty dotyczyłyby również funkcjonowania inspekcji służb kontrolnych.

W odniesieniu do mięsa wykorzystanego jako składnik produktów spożywczych, większość organizacji krajowych uczestniczących w badaniu KE, opowiedziała się za podawaniem informacji w wariancie „mięso z UE/spoza UE”.

W 2018 r. roku Komisja Europejska wydała rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2018/775 w odniesieniu do reguł dotyczących wskazywania kraju lub miejsca pochodzenia podstawowego składnika środka spożywczego, które zacznie obowiązywać od dnia 1 kwietnia 2020 r. Rozporządzenie to określa zasady podawania informacji w oznakowaniu pochodzenia „składnika podstawowego” (tj. najważniejszego ilościowo lub jakościowo), w przypadku, gdy podmiot odpowiadający za oznakowanie produktu umieści na opakowaniu w jakiegokolwiek formie (w postaci oświadczeń, ilustracji, symboli lub wyrażeń, odnoszących się do miejsc lub obszarów geograficznych) informacje odnoszące się lub sugerujące kraj lub miejsce pochodzenia środka spożywczego. Na podstawie tych przepisów, w sytuacji, gdy w oznakowaniu np. kielbasy zostanie podana informacja „wyprodukowano w Polsce” obowiązkowe będzie wyjaśnienie pochodzenia mięsa, jeżeli będzie ono inne niż polskie.

Z dniem 1 stycznia 2017 r., weszły w życie przepisy definiujące „Produkt polski”, wprowadzone przepisami ustawy z dnia 4 listopada 2016 r. o zmianie ustawy o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych.

Z przepisów tych wynika, że np. mięso drobiowe albo wędlina drobiowa mogą być oznakowane na opakowaniu lub w miejscu sprzedaży informacją „Produkt polski” w przypadku, gdy mięso zostało uzyskane ze zwierząt urodzonych, chowanych i poddanych ubojowi w Polsce.

Uznano, że takie właśnie kryteria - „polskości” surowca mięsnego - najrzetelniej odzwierciedlą oczekiwania konsumentów co do pochodzenia mięsa i zapewnią, że konsumenci nie będą wprowadzani w błąd w tym zakresie.

Informacja „Produkt polski” może być przekazywana w formie napisu lub znaku graficznego widocznie wyróżniającego polskie produkty.

Jest to dodatkowy, dobrowolny element oznakowania produktu, w tym przypadku doprecyzowujący jego pochodzenie, który ma na celu ułatwić zainteresowanym konsumentom wyszukiwanie „produktów polskich” spośród bardzo bogatej oferty żywności oferowanej w sprzedaży detalicznej. Oznakowanie informacją „Produkt polski” nie wymaga żadnej rejestracji i ponoszenia w związku z tym dodatkowych kosztów. Grafika znaku „Produkt polski” jest możliwa do pozyskania ze strony www.gov.pl/web/rolnictwo.

Weryfikację zgodności informacji podawanych w miejscu sprzedaży produktów z towarzyszącą im dokumentacją prowadzą w ramach nadzoru nad jakością handlową żywności organy Inspekcji Handlowej, natomiast w zakładach przetwórczych organy Inspekcji Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych.

16. Drugim tematem bardzo ważnym a ściśle powiązanim z w/w jest bezpieczeństwo żywności.

Kwestie związane z obrotem wewnątrzwspólnotowym żywności podlegają pod zapisy ustawy *o kontroli weterynaryjnej w handlu* (tj. Dz. U. z 2015 r. poz. 519). Dlatego też żywność pochodzenia zwierzęcego, która została wytworzona w krajach członkowskich lub która została wpuszczona na terytorium UE z krajów trzecich z wymaganą dokumentacją weterynaryjną, bez względu na miejsce gdzie nastąpiło przekroczenie granicy z UE (Polska lub inny kraj członkowski), może podlegać kontroli już w transporcie, jeżeli powiatowy lekarz weterynarii (PLW) posiada informacje lub uzyskał je od właściwej władzy państwa, przez którego terytorium produkt był transportowany, że zachodzi podejrzenie naruszenia przepisów UE. Dodatkowo należy pamiętać o obowiązku odbiorców przesyłek produktów wskazanym w art.11 ww. ustawy.

W przypadku niespełnienia wymagań określonych w przepisach UE przez produkty zgodnie z ustawą o kontroli weterynaryjnej w handlu PLW może podjąć działania wskazane w art. 15 oraz zgodnie z art. 25 w każdym przypadku w miejscu przeznaczenia przesyłki może dokonać niedyskryminującej kontroli weterynaryjnej w celu potwierdzenia spełnienia wymagań (art. 22 i 23), w tym pobrać próbki do badań. Jednocześnie należy zauważyć, że przedsiębiorstwa sektora spożywczego zapewniają, że wszystkie etapy produkcji są pod ich kontrolą oraz spełniają właściwe wymagania higieniczne. W tym

celu w zakładach produkujących żywność wdrożone są jakościowe systemy kontroli wewnątrzzakładowej (oparte na zasadach HACCP). Dlatego też każdy zakład w ramach własnych procedur zakładowych prowadzi kontrolę i badania zarówno surowca wprowadzanego do zakładu, jak i produktu gotowego. Organy Inspekcji Weterynaryjnej dokonują kontroli urzędowych również w tym obszarze oraz prowadzą krajowy monitoring żywności i pasz.

17. Trzecim naszym postulatem jest ograniczenie dalszej rozbudowy obiektów wielkopowierzchniowych.

Prowadzenie fermy drobiu podlega przepisom ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (Dz.U. z 2018 r. poz. 1967). W ramach działalności nadzorowanej wymienionej w art. 1 pkt 1 lit. n wyżej wymienionej ustawy w zakresie utrzymywania zwierząt gospodarskich w celu umieszczania na rynku tych zwierząt lub produktów pochodzących z tych zwierząt lub od tych zwierząt może być prowadzona produkcja, np. brojlera czy indyka rzeźnego. W ramach zakładu drobiu, o którym mowa w art. 1 pkt 1 lit. h przedmiotowej ustawy może być natomiast prowadzona hodowla zarodowa, hodowla reprodukcyjna czy odchów drobiu hodowlanego do fazy osiągnięcia dojrzałości płciowej lub rozpoczęcia nieśności.

Zgodnie z art. 4 przedmiotowej ustawy podmioty prowadzące wyżej wymienione działalności są obowiązane spełniać wymagania weterynaryjne określone dla danego rodzaju i zakresu prowadzonej działalności, tj. podmiot zapewnia wymagania lokalizacyjne, zdrowotne, higieniczne, sanitarne, organizacyjne, techniczne lub technologiczne, zabezpieczające przed zagrożeniem epizootycznym, epidemicznym lub zapewniające właściwą jakość produktów, obejmujące w szczególności wymagania dotyczące m. in. obiektów budowlanych lub miejsc, w których prowadzi się działalność nadzorowaną.

Prowadzenie fermy drobiu produkującej np. brojlera czy indyki rzeźne jest dozwolone po uprzednim zgłoszeniu, w formie pisemnej, zamiaru jej prowadzenia powiatowemu lekarzowi weterynarii właściwemu ze względu na przewidywane miejsce jej prowadzenia.

Natomiast prowadzenie zakładu drobiu jest dozwolone po stwierdzeniu przez powiatowego lekarza weterynarii właściwego ze względu na przewidywane miejsce jej prowadzenia, w drodze decyzji, spełniania wymagań weterynaryjnych określonych dla prowadzenia tego rodzaju działalności.

Powiatowy lekarz weterynarii wydaje decyzję, na wniosek podmiotu zamierzającego prowadzić zakład drobiu, złożony co najmniej na 30 dni przed planowanym rozpoczęciem działalności gdzie m.in. stwierdza spełnianie wymagań weterynaryjnych przez poszczególne obiekty budowlane lub miejsca, w których ma być prowadzona działalność nadzorowana, lub osoby wykonujące określone czynności w ramach tej działalności, jeżeli stwierdzenie takie jest wymagane.

Jeżeli powiatowy lekarz weterynarii stwierdzi, że zostały naruszone wymagania weterynaryjne określone dla prowadzenia fermy drobiu, to w zależności od zagrożenia stwarzanego dla zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt, może nakazać usunięcie uchybień w określonym terminie lub

wstrzymać działalność do czasu ich usunięcia, może również zakazać umieszczania na rynku lub handlu drobiem lub jajami z danej fermy. W każdym z ww. przypadków wydawana jest decyzja administracyjna, ale tylko do tych obiektów, miejsc lub osób, w stosunku do których stwierdzono naruszenie wymagań weterynaryjnych.

Przedstawiając powyższe, należy podkreślić, że przepisy weterynaryjne dotyczące zdrowia zwierząt nie określają szczegółowych wymagań dotyczących usytuowania obiektów, w których utrzymywane są zwierzęta gospodarskie w odniesieniu do optymalnych odległości od innych ferm w celu zapobiegania przenoszeniu chorób.

18. Wprowadzenie zakazu budowy nowych obiektów drobiarskich (hal produkcyjnych do chowu drobiu).

19. Ograniczenie finansowania firm (ubojni) które namawiają do budowy nowych obiektów w powiązaniu z ich firmami np. Wipasz (firma paszowa i budująca nową ubojnię).

Za lokalne planowanie przestrzenne odpowiada gmina. To ona ma przyznaną przez prawo kompetencję do jednostronnego ustalenia sposobu zagospodarowania przestrzeni lokalnej, zatem to wójt, burmistrz albo prezydent miasta, dokonując wielokryterialnej analizy wyznacza danym terenom przeznaczenie w projekcie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego lub wydaje dla danego terenu warunki zabudowy. Natomiast zgodnie z art. 28 ust. 1a ustawy - Prawo budowlane (Dz. U. z 2018 r. poz. 1202), decyzję o pozwoleniu na budowę wydaje organ administracji architektoniczno-budowlanej. Organem administracji architektoniczno-budowlanej pierwszej instancji jest starosta.

Do kompetencji Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi nie należą przepisy regulujące proces budowlany, w tym zagadnienia dotyczące budowy budynków. Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi jedynie na podstawie delegacji ustawowej zawartej w art. 7 ust. 2 pkt 2 ustawy – Prawo budowlane, w drodze rozporządzenia określa warunki techniczne, jakim powinny odpowiadać budowle rolnicze i ich usytuowanie, a następnie je realizuje w zakresie określonym w art. 9 ustawy (wydawanie zgody na odstępstwa od tych warunków). Wydane na tej podstawie rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 7 października 1997 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budowle rolnicze i ich usytuowanie (Dz. U. z 2014 r., poz. 81) nie odnosi się bezpośrednio do inwestycji w zakresie budowy budynków inwentarskich. Przepisy rozporządzenia stosuje się natomiast przy projektowaniu, budowie, przebudowie i zmianie sposobu użytkowania budowli rolniczych lub ich części, a także związanych z nimi urządzeń budowlanych. Za budowle rolnicze w myśl rozporządzenia rozumie się budowle dla potrzeb rolnictwa i przechowywania produktów rolnych, w szczególności takie jak: zamknięte zbiorniki na płynne odchody zwierzęce, płyty do składowania obornika, silosy na kiszonki, silosy na zboże i pasze, komory fermentacyjne i zbiorniki biogazu rolniczego.

Rozporządzenie reguluje m.in. sposób rozmieszczenia poszczególnych budowli rolniczych, w szczególności: zbiorników na płynne odchody zwierzęce, płyt do składowania obornika, silosów na kiszonki, silosów na zboża i pasze, komór fermentacyjnych, zbiorników biogazu, poprzez zachowanie odpowiednich odległości przy ich lokalizowaniu m.in. w zakresie zachowania odległości od budynków i budowli.

Pomocą w ramach poddziałania 4.2. „Wsparcie inwestycji w przetwarzanie produktów rolnych, obrót nimi lub ich rozwój” w Programie Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2014-2020, mogą zostać objęte inwestycje dotyczące przetwórstwa i wprowadzania do obrotu na poziomie handlu hurtowego produktów rolnych, tj. produktów wymienionych w Załączniku nr 1 do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej z wyłączeniem produktów rybnych, przy czym produkt będący wynikiem przetwarzania powinien być również produktem rolnym. Zapisy PROW 2014-2020 wskazują jednakże, iż w ramach tego poddziałania dofinansowane są inwestycje m.in. w sektorze przetwórstwa mięsa, z wyjątkiem uboju o dużej skali.

Przepisy te zostały doprecyzowane w ramach rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 5 października 2015 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania oraz wypłaty pomocy finansowej w ramach poddziałania „Wsparcie inwestycji w przetwarzanie produktów rolnych, obrót nimi lub ich rozwój” objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2014-2020 (Dz. U. z 2015 r., poz. 1581, z późn. zm.), gdzie w załączniku nr 1 wskazano, iż o wsparcie mogą ubiegać się jedynie podmioty prowadzące działalność w zakresie uboju objętą rozporządzeniem Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie niektórych wymagań weterynaryjnych, jakie powinny być spełnione przy produkcji produktów pochodzenia zwierzęcego w rzeźniach o małej zdolności produkcyjnej (Dz. U. z 2010 r., nr 98, poz. 630) lub dotyczącą realizacji inwestycji nieprzyczyniającej się do wzrostu mocy produkcyjnych zakładu przetwórczego do poziomu wykraczającego poza maksymalne limity wskazane w tym rozporządzeniu.

Rozwiązania te zostały wprowadzone w oparciu o szczegółowe analizy rynku w celu ograniczenia dalszego nadmiernego rozwoju mocy ubojowych w kraju. Stąd, wsparcie w ramach poddziałania 4.2. może dotyczyć jedynie lokalnych ubojni, które najczęściej współpracują z mniejszymi producentami żywca. Nie zastosowano również rozwiązań warunkujących przyznanie pomocy dla zakładów przetwórczych (w tym zakładów ubojowych) od konieczności integracji z zakładami paszowymi.

20. Rozłożenie ewentualnych kontyngentów równomiernie na cały rok aby nie wprowadzano dużych ilości towaru w jednym okresie co w znaczny sposób powoduje destabilizację na rodzimym rynku drobiu.

Ewentualny podział TRQ, np. kwartalny, należy do zasad administrowania kontyngentami. W przypadku dyskusji na forum Komitetu ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych w sprawach TRQ na mięso drobiowe, Ministerstwo weźmie pod uwagę powyższy postulat.